

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **S. M.,** zastoupené advokátem Mgr. Martinem Pechem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2011, č. j. 17 A 18/2011 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] Dne 18. 11. 2010 vydal Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“), rozhodnutí č. j. MMP/47188/10, jímž uznal stěžovatelku vinnou z porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za něj jí uložil pokutu ve výši 6000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a také povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1000 Kč. Předmětného přestupku se stěžovatelka měla dopustit tím, že dne 2. 3. 2010 v 7:58 řídila v Plzni na vozovce pozemní komunikace Domažlická ulice osobní automobil

značky Ford Focus rychlostí 90 km/h, přestože v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost pouze 50 km/h. Magistrát vycházel ze spisového materiálu Policie ČR, konkrétně z oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Z něj vyplynulo, že stěžovatelčinu rychlost změřila Policie ČR silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, který uvedl rychlost 93 km/h, takže i při zvážení odchylky +/- 3 km/h překročila stěžovatelka povolenou rychlost v místě minimálně o 40 km/h. Stěžovatelka k oznámení přestupku uvedla, že s uvedenou rychlostí nesouhlasí, neboť na tachometru viděla rychlost 80 km/h. Při určení sankce přihlédl magistrát k tomu, že výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti mohlo vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Stěžovatelka se přestupku navíc dopustila v ranních hodinách na komunikaci s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu. Magistrát přihlédl i k tomu, že podle výpisu z registru řidičů se stěžovatelka od roku 2006 dopustila již dvou přestupků v dopravě spočívajících taktéž v překročení stanovené rychlosti. Ve prospěch stěžovatelky zohlednil magistrát hraniční hodnotu pro naplnění skutkové podstaty a to, že v důsledku jejího jednání nedošlo k nevratným následkům. Magistrát projednal daný přestupek v nepřítomnosti stěžovatelky, neboť jí nejprve řádně doručil předvolání k ústnímu jednání konanému dne 8. 11. 2010, stěžovatelka se ovšem nedostavila a zaslala pouze tiskopis „propustka“ na den 8. 11. 2010 s razítkem chirurgické ambulance MUDr. F. M. Magistrát tohoto lékaře telefonicky kontaktoval a ten mu sdělil, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 16. 11. 2010, že se nejednalo ze strany stěžovatelky ani o plánovanou, ani o akutní návštěvu. Podle magistrátu se tedy stěžovatelka nedostavila k ústnímu jednání bez vážné omluvy.

[2.] Stěžovatelka napadla rozhodnutí magistrátu odvoláním, v němž brojila proti tomu, že se pro svou nepřítomnost při ústním jednání nemohla účinně hájit. Nepřítomnost pak zdůvodnila tím, že si pádem v domácnosti narazila nohu, což bylo bolestivé a subjektivně akutní, jakkoli nezdokumentovaný telefonát s ošetřujícím lékařem zásah za akutní neoznačil. Zpochybnila také věrohodnost záznamu ze silničního laserového rychloměru. Magistrát neměl své rozhodnutí postavit pouze na záznamu z rychloměru, ale měl vyslechnout také policisty obsluhující radarové měřící zařízení, aby vyloučili, zda naměřený údaj nemohl pocházet od jiného vozidla pohybujícího se po vozovce.

[3.] Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 18. 2. 2011, č. j. DSH/16837/10. Žalovaný shledal, že stěžovatelka byla magistrátem vždy řádně a s dostatečným předstihem předvolávána, naopak sama se z účasti na jednání obvykle omlouvala až dodatečně zasláním propustky potvrzené lékařem. Žalovaného nepřesvědčila její omluva z jednání dne 8. 11. 2010, neboť svou neúčast odůvodnila tím, že si nohu zranila už v sobotu 6. 11. 2010, v pondělí navštívila chirurgickou ambulanci, ovšem na jednání téhož dne se nedostavila, přestože bylo nařízeno až na odpoledne. Žalovaný tak její jednání vyhodnotil jako účelové a odůvodňující projednání přestupku v nepřítomnosti podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Za zákonnou označil žalovaný i formu, jakou se magistrát dotazoval na ošetření u stěžovatelčina ošetřujícího lékaře a jakou získané informace promítl do úředního záznamu založeného ve správním spise. Magistrát se navíc neptal na žádné osobní údaje ze stěžovatelčiny zdravotní dokumentace, nýbrž jen na to, zda u lékaře vůbec byla a zda se jednalo o akutní případ. Dále žalovaný odmítl akceptovat zpochybnění zdokumentovaného výsledku měření kalibrovaným silničním laserovým rychloměrem pouhým subjektivním, nepodloženým tvrzením stěžovatelky o údaji, který viděla na svém nekalibrovaném tachometru. Žalovaný se ztotožnil i s tím, že sankci zákazu řízení bylo podle § 22 odst. 12 zákona o přestupcích třeba stěžovatelce uložit, přičemž

sankce jí byla uložena při spodní hranici zákonného rozsahu. Stěžovatelčiny sociální a osobní poměry nemohl magistrát zhodnotit, neboť mu to stěžovatelka znemožnila tím, že se nedostavila k ústnímu jednání. Rozhodnutí magistrátu se tím stalo pravomocným, ovšem magistrát odložil dne 7. 3. 2011, rozhodnutím č. j. MMP/039187/11, výkon svého rozhodnutí v reakci na to, že stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[4.] V ní rozhodnutí žalovaného vytýkala, že nebylo podepsáno oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále, že magistrát přestupek projednal v její nepřítomnosti a že měření její rychlosti laserovým rychloměrem mohlo být nepřesné a následně nebylo potvrzeno výslechem policistů obsluhujících radarové měřicí zařízení. Tuto žalobu krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 25. 8. 2011. V něm ze správního spisu zjistil, že je v něm založeno rozhodnutí splňující všechny formální požadavky § 69 správního řádu, včetně vlastnoručního podpisu vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného. Skutečnost, že stěžovatelce bylo doručeno nepodepsané rozhodnutí, představuje podle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze formální pochybení, takže rozhodnutí je třeba pokládat za doručené již ke dni 22. 2. 2011 a přestupek stěžovatelky tedy byl projednán v roční zákonné lhůtě od spáchání přestupku. Co se týče projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatelky, krajský soud připomněl, že stěžovatelka nesplnila povinnost řádně se z jednání omluvit. Ve vztahu k jednáním nařízeným od května 2010 doručovala vždy jen ex post doklady o návštěvě lékařů, stejně jako ve vztahu k jednání nařízenému na 8. 11. 2010, přičemž se neomluvila předem, přestože odpolední doba nařízeného jednání jí k telefonické nebo osobní omluvě dávala dostatek času. Pokud za této situace rozhodl magistrát bez nařízení jednání, nelze v tom spatřovat porušení § 74 zákona o přestupcích. Zároveň tak nemohla vlastní vinou konkretizovat své sociální a rodinné poměry; ty ovšem neupřesnila ani v následně podaném správním odvolání. Okolnost, že stěžovatelka potřebuje řidičský průkaz k výkonu svého povolání, si měla uvědomit především ona sama při řízení automobilu a nepřekračovat nejvyšší povolenou rychlost. Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku nedostatečného prokázání přestupku. Listinné důkazy, tedy záznam o přestupku, obsahující fotografie zadní i přední části vozidla včetně registračního čísla, jsou natolik jednoznačné, že magistrát nepochybil, když neprovedl výslech policistů, kteří obsluhovali předmětné měřicí zařízení. Jejich výpověď by nemohla zvrátit výsledek měření provedeného silničním laserovým rychloměrem, jehož ověřovací listina vydaná Českým metrologickým institutem je také založena ve správním spise. Takto získaný objektivní výsledek policejního měření vyvracel stěžovatelčinu subjektivní obranu, že automobil řídila rychlostí 80 km/h. Soud neprováděl žádné dokazování navrhované stěžovatelkou, neboť vycházel ze správních spisů a z rozhodnutí žalovaného, jehož použití za důkazní prostředek bylo pojmově vyloučeno.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatelka v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byla v rozporu se spisy a zároveň byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem.

[6.] Zaprvé namítá, že rozhodnutí žalovaného, které jí bylo doručeno dne 22. 2. 2011, nebylo podepsáno vedoucím odboru Ing. V., popřípadě oprávněnou osobou s doložkou správnosti, čímž byl porušen § 69 správního řádu. Rozhodnutí nebylo fakticky nikým podepsáno, takže muselo být nezákonné, neboť nebylo jasné, kdo je vlastně vydal. Tuto formální vadu žalovaný zhojil až dne 14. 3. 2011, kdy obdržela jeho stanovisko k nepodepsanému rozhodnutí a zároveň perfektní rozhodnutí i s podpisem. Vzhledem k tomu, že údajného přestupku se měla dopustit už 2. 3. 2010, znamenalo by to, že jí bylo toto perfektní rozhodnutí doručeno až ve chvíli, kdy již uplynula roční lhůta k projednání přestupku zakotvená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Zároveň vytýká krajskému soudu, že neprovedl důkaz přípisem žalovaného ze dne 14. 3. 2011.

[7.] Zadruhé stěžovatelka připomíná, že nebyly splněny podmínky pro to, aby mohl magistrát rozhodnout bez její účasti na ústním jednání. Musela se totiž několikrát omluvit z ústního jednání, což souvisí s tím, že se snaží otěhotnět, což je u ní rizikové, a její zdravotní stav tudíž vyžaduje pravidelné kontroly. Dne 8. 11. 2010 se nemohla dostavit k ústnímu jednání, neboť byla na chirurgické ambulanci kvůli zranění, které si způsobila pádem v domácnosti, kterým si bolestivě narazila již dříve operovanou nohu. To, že její ošetřující lékař označil její zranění za „neakutní“, si vykládá tím, že lékaři na chirurgické ambulanci mohou mít poněkud posunutá měřítka.

[8.] Konečně pak připomíná, že jí byla naměřena rychlost při samé spodní hranici rozmezí uvedeného v § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích a rozdíl jediného kilometru v hodině ve zjištěné rychlosti by již mohl způsobit jinou kvalifikaci přestupku, a to podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, kde zejména není obligatorní součástí sankce zákaz řízení motorových vozidel. Stěžovatelka připomíná, že u laserového rychloměru MicroDigiCam LTI může někdy dojít k záměně vozidel a pak může naměřená rychlost pocházet od vozidla jedoucího za měřeným vozidlem nebo vozidla jej míjejícího, pokud jej zasáhne laserový paprsek, zvlášť pokud laserový paprsek nemíří přímo na registrační značku vozidla. Vzhledem k tomu, že ona sama byla subjektivně přesvědčena, že jela maximálně rychlostí 80 km/h, měl magistrát v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ buď stanovit rychlost dle jejího tvrzení, nebo vyslechnout policejní hlídku. Barevné fotografie nemohou rozptýlit pochybnosti o tom, že mohl radar snímat také jiné vozidlo, a výpověď obsluhy radaru nemohou v tomto směru nahradit. Stěžovatelka závěrem připomíná, že už ve správním řízení poukazovala na to, že řidičský průkaz potřebuje ke svému zaměstnání, neboť cestuje po celé České republice. Její sociální a osobní poměry však magistrát z logických důvodů nezohlednil.

[9.] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť jinak bude muset vykonat uložený trest zákazu řízení motorových vozidel, což by ji vzhledem k jejímu způsobu obživy zlikvidovalo jako ekonomický subjekt. Tím by jí vznikla nenahraditelná újma.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[11.] Svou první námitkou brojí stěžovatelka proti tomu, že na stejnopise rozhodnutí žalovaného, který jí byl doručen dne 22. 2. 2011, nebyl podepsán vedoucí Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje, Ing. J. V., ale že byl tento stejnopis vypraven pouze s uvedením jména a funkce této osoby a s kopií úředního razítka žalovaného. Tato skutečnost není mezi stranami sporná a žalovaný sám ji připustil coby formální vadu ze své strany ve svém sdělení ze dne 10. 3. 2011, které bylo stěžovatelce doručeno dne 14. 3. 2011 společně s perfektním stejnopisem předmětného rozhodnutí, tedy včetně podpisu Ing. V. Sporné jsou však právní následky tohoto formálního pochybení.

[12.] K problematice absence podpisu na stejnopisu správního rozhodnutí doručovaném účastníkovi řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003 (publ. pod č. 199/2004 Sb. NSS). Tento rozsudek byl sice vydán ještě ve vztahu ke starému správnímu řádu, tedy k zákonu č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ovšem i za účinnosti nynějšího správního řádu je platná hlavní obecná myšlenka, že absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, je třeba na jedné straně pokládat za formální vadu, na straně druhé však tato vada za situace, kdy součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí a je třeba pouze zkoumat, zda jde o vadu, která měla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci.

[13.] Nový správní řád, tedy zákon č. 500/2004 Sb., upravuje náležitosti správního rozhodnutí konkrétně v § 69 odst. 1: „*V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*“ Tento posledně uvedený požadavek stejnopis rozhodnutí doručený stěžovatelce nesplnil a žalovaný si toho byl vědom, proto své pochybení naplnil zasláním perfektního stejnopisu dne 14. 3. 2011. Závažnost tohoto formálního pochybení je však třeba posoudit i na půdorysu nového správního řádu optikou výše uvedené judikatury, tedy s přihlédnutím k tomu, zda formální vada zaslaného stejnopisu mohla vyvolat nezákonnost rozhodnutí jako celku či nejasnost na straně účastníka řízení. Takový přístup zdejší soud potvrdil i na půdorysu nového správního řádu, byť ve vztahu k jiné vadě, totiž chybějícímu datu vyhotovení rozhodnutí, v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. 7 As 23/2011 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Správní řád stanoví, a to zejména v § 69 odst. 1, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí obsahovalo kombinaci určitých náležitostí, které zajišťují potřebnou míru důvěry adresátů rozhodnutí i případně dalších osob v to, že se jedná o formalizovaný akt orgánu veřejné moci nadaného patřičnou pravomocí v oboru jeho působnosti, jenž byl vydán v určitém čase v rámci zákonem stanoveného postupu. Formální náležitosti rozhodnutí především osvědčují, že rozhodnutí je aktem vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci. (...) Neuvedení data vyhotovení rozhodnutí nepochybně je nezákonností. Ne každá nezákonnost však nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Důvodem pro nezrušení rozhodnutí může být u neuvedení data vyhotovení zejména okolnost, že v kontextu dalšího obsahu rozhodnutí půjde o vadu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem.*“

[14.] Právě pohledem toho, zda formální pochybení žalovaného mohlo snížit důvěru v obsahovou jednoznačnost předmětného rozhodnutí, je třeba posoudit i nynější námitku stěžovatelky. Ze všech okolností případu je zjevné, že k tomuto snížení důvěry v obsahovou jednoznačnost dojít nemohlo. Stejnopis rozhodnutí doručený stěžovatelce dne 22. 2. 2011 obsahoval v hlavičce přesné označení žalovaného, v závěru pak označení rozhodující osoby a razítko žalovaného. Nemohla tedy vzniknout pochybnost o tom, že jde opravdu o rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka ostatně jednala tak, že o jednoznačnosti rozhodnutí nepochybovala: obratem (konkrétně 1. 3. 2011, jak je zjevné z otisku prezentačního razítka krajského soudu na žalobě na č. l. 1 soudního spisu) proti němu podala žalobu ke krajskému soudu, kde s rozhodnutím polemizovala coby s rozhodnutím žalovaného, pouze mu vytýkala, že není formálně perfektní. Souběžně s tím, tedy před doručením onoho perfektního stejnopisu, podala žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, odůvodněnou tím, že žalovaný vydal rozhodnutí, jímž zamítl její odvolání. Klíčové pak je, že ve správním spise bylo založeno vyhotovení téhož rozhodnutí obsahující i onen chybějící podpis. Šlo tedy pouze o formální pochybení, které na straně stěžovatelky nemohlo vyvolat v daném kontextu žádné pochybnosti o „jednoznačnosti rozhodnutí“ a které navíc žalovaný napravil ihned, jakmile se o něm dozvěděl.

[15.] Za této situace nelze tvrdit, že by důsledkem formální nedokonalosti stejnopisu rozhodnutí doručeného dne 22. 2. 2011 bylo nedodržení roční lhůty k projednání přestupku obsažené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Je pravdou, že již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 3 As 57/2004 (publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS), interpretoval zdejší soud toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt právní moci, jinak řečeno, musí být rozhodnuto i o případném odvolání. To však bylo v daném případě splněno a namítaná formální nedokonalost doručovaného stejnopisu neměla takovou povahu, která by mohla na včasnosti rozhodnutí žalovaného o odvolání cokoli změnit. Smyslem této roční lhůty totiž je ochránit podezřelého před tím, aby bylo o jeho přestupku rozhodováno ve lhůtě delší než roční, což by pro něj mohlo být jednak překvapivé, jednak by dlouhá časová vzdálenost mezi spácháním přestupku a pravomocným potrestáním mohla zeslabovat výchovné účinky trestu. V nyní projednávaném případě však stěžovatelka nemohla mít a neměla, jak bylo vyloženo výše, pochybnosti o tom, že se dne 22. 2. 2011 dozvěděla o rozhodnutí žalovaného, kterým bylo její odvolání zamítnuto a nastoupily tak sankční účinky prvostupňového rozhodnutí magistrátu, včetně zákazu řízení. Právě proto ostatně napadla předmětné rozhodnutí žalobou a právě v obavě z dopadů právě aktivované sankce na svůj profesní život a při vědomí pravomocnosti této sankce podala obratem žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. Prvá námitka tedy neobstojí, protože stěžovatelkou kritizovaná formální vada podpisu chybějícího na doručeném stejnopisu neměla takovou povahu, že by mohla subjektivně či objektivně vést k nejistotě o tom, že dne 18. 2. 2011 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým její odvolání zamítl.

[16.] Posouzení druhé námitky, kterou stěžovatelka brojí proti tomu, že magistrát rozhodl v její nepřítomnosti, je vhodné usadit do skutkového kontextu, což ostatně činí i stěžovatelka, když vysvětluje důvody svých pravidelných zdravotních indispozic. Ze správního spisu plyne, že dne 30. 4. 2010 doručil magistrát stěžovatelce oznámení o zahájení řízení o přestupku a zároveň nařídil na 14. 5. 2010 ústní jednání. Stěžovatelka se v den nařízeného jednání telefonicky omluvila z důvodu střevních potíží, což následně doložila potvrzením od lékaře. Magistrát hned téhož dne nařídil jednání na 9. 6. 2010. Stěžovatelka tentokrát zaslala omluvu a propustku až po nařízeném datu jednání. Magistrát

obratem nařídil další jednání, tentokrát na 12. 7. 2010. Stěžovatelka čtyři dny po datu tohoto jednání zaslala magistrátu další propustku dokazující návštěvu lékaře. Magistrát obratem po obdržení propustky nařídil nové jednání, tentokrát na 19. 8. 2010. Opět čtyři dny po tomto datu zaslala stěžovatelka magistrátu propustku dokazující návštěvu lékaře v den nařízeného jednání. Magistrát nařídil opět jednání, tentokrát na 27. 9. 2010. Tentokrát zaslala stěžovatelka potvrzení od lékaře tři dny po datu nařízeného jednání. Magistrát proto nařídil další jednání, tentokrát na 8. 10. 2010, což následně opravil na 8. 11. 2010. O tomto termínu se stěžovatelka řádně dozvěděla dne 29. 10. 2010. Stěžovatelka se bez omluvy nedostavila, proto byla věc projednána v její nepřítomnosti. Dne 12. 11. 2010 stěžovatelka opět zaslala magistrátu propustku, jejíž odůvodněnost si magistrát telefonicky ověřoval u lékaře. Jinak řečeno, magistrát pětkrát nařídil projednání přestupku, termín vždy stěžovatelce řádně a včas oznámil. Poprvé se stěžovatelka omluvila předem v předstihu necelých dvou hodin, pak již vždy nechala termín uběhnout a zaslala s odstupem několika dnů potvrzení od lékaře. Nejvyšší správní soud nemůže nad rámec kasačního přezkumu přehlédnout, že se tento postup stal na straně stěžovatelky určitou rutinou, která vzbuzuje dojem účelového vyhýbání se projednání přestupku, což se ostatně dařilo po většinu běhu lhůty k projednání přestupku.

[17.] Pro účely kasačního přezkumu je však podstatné pouze to, že dne 8. 11. 2010 se stěžovatelka k nařízenému jednání opět nedostavila. Důvodem měl být bolestivý pád a následná návštěva lékaře. Nelze ovšem přehlédnout, že k úrazu došlo už 6. 11. 2010, tedy dva dny před nařízeným datem jednání, že stěžovatelka nevysvětlila, proč nevyřídila návštěvu lékaře během dopoledne či proč se během dopoledne alespoň telefonicky neomluvila, když jednání bylo nařízeno na 13:30, a relevantní je samozřejmě i to, že sám ošetřující lékař označil její zranění za „neakutní“. Tuto poslední okolnost se stěžovatelka snaží nepříliš přesvědčivě vysvětlovat údajně posunutými měřítky lékařů chirurgických ambulancí, ostatní okolnosti nevysvětluje nijak. Za této situace se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s krajským soudem i žalovaným, že bylo namístě, aby magistrát stěžovatelčinu omluvu neakceptoval, neboť stěžovatelka neprokázala ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích „náležitou omluvu“ nebo „důležitý důvod“, pro který by se nemohla dne 8. 11. 2010 ve 13:30 dostavit k projednání svého přestupku. Navíc jedině pohledem poněkud posunutých měřítek by mohl být za „náležitou omluvu“ označen dopis zaslaný čtyři dny po datu jednání a obsahující pouze tiskopis propustky s razítkem a podpisem lékaře a rukou vepsaným jménem „M. S.“ a datem „8. 11. 2010“.

[18.] I poslední stěžovatelčinu námitku směřující proti údajné neprůkaznosti naměřené rychlosti, jež byla navíc naměřena při samé spodní hranici přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, je třeba zakotvit do skutkových souvislostí.

[19.] Měření rychlosti bylo prováděno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Jak vyplývá ze záznamu o přestupku včetně fotodokumentace, naměřil tento přístroj u vozu řízeného stěžovatelkou rychlost 93 km/h, a to dne 2. 3. 2010 v 07:58:04 na dráze 168,6 m. Odchylka u tohoto typu přístroje je +/- 3 km/h, takže stěžovatelka jela reálně minimálně rychlostí 90 km/h a maximálně rychlostí 96 km/h. Proti tomu stojí ničím nepodložené subjektivní tvrzení stěžovatelky, že na svém tachometru viděla 80 km/h a že uvedený přístroj se může v určení rychlosti mýlit, pokud zaměří jiné vozidlo.

[20.] Takové zpochybnění nelze vůbec pokládat za relevantní, protože je čistě subjektivní a není ničím podložené či prokazatelné. Zejména není vůbec zjevné, jak by tvrzení toho,

co viděla stěžovatelka na svém tachometru, mohla potvrdit či vyvrátit jí navrhovaná výpověď trojice policistů provádějících měření. I Nejvyšší správní soud se tedy přiklání k názoru, že by tato výpověď byla zjevně zbytečná a že bylo dostatečné, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal s její důkazní nadbytečností. Zásada „in dubio pro reo“, na niž se stěžovatelka odvolává, tedy vůbec nebyla aplikovatelná, neboť k její aplikaci je nezbytné, aby zde byly ony „pochybnosti“. V situaci, kdy proti sobě stály zdokumentovaný záznam ze silničního laserového rychloměru potvrzený policisty na straně jedné a stěžovatelčino tvrzení o tom, co viděla na svém tachometru, na straně druhé, nelze dost dobře mluvit o „pochybnostech“ na straně správního orgánu. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že by stěžovatelku nezbavilo odpovědnosti za přestupek ani to, kdyby na jejím tachometru – jakkoli je to navíc neprokazatelné – opravdu byla hodnota 80 km/h, neboť jak zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 1 As 73/2009 (publ. na www.nssoud.cz): *„Řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.“*

[21.] Pochybnosti nevyvolává ani hraniční hodnota naměřené rychlosti. Úvahu, že samotné přiblížení zjištěných hodnot hodnotám hraničním by mělo vyvolávat pochybnosti a odůvodnit další přezkoumání ze strany správního orgánu nebo soudu, odmítl Nejvyšší správní soud v jiném kontextu, totiž v kontextu soudního přezkumu voleb, ve svém usnesení ze dne 28. 11. 2006, sp. zn. Vol 82/2006 (publ. na www.nssoud.cz), v němž odmítl, že by samotný těsný výsledek voleb bylo možno bez dalšího považovat za relevantní důkaz pro zpochybnění výsledku voleb. V nyní projednávaném případě navíc výsledek měření není tak těsný, jak by se mohlo na první pohled zdát, neboť naměřená rychlost činila 93 km/h, takže reálná rychlost činila minimálně 90 km/h a maximálně 96 km/h. Stěžovatelka tedy překročila maximální povolenou rychlost v obci nikoli o přesně 40 km/h, ale minimálně o 40 km/h.

[22.] Bylo tedy plně namístě shledat ji vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání přestupku. Toto ustanovení tehdy znělo: *„(1) Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích... při řízení vozidla ... překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h[1] a více nebo mimo obec o 50 km/h[-1] a více.“* Už z textu tohoto ustanovení je zjevné, že nedává správnímu orgánu žádný prostor pro správní uvážení a že neobsahuje žádné neurčité právní pojmy. Prokázalo-li se, že stěžovatelka překročila v obci Plzeň nejvyšší dovolenou rychlost o 40 km/h až 46 km/h, došlo ke spáchání přestupku podle tohoto ustanovení a bylo namístě uložit stěžovatelce sankci podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, tedy pokutu od 5000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku, přičemž od uložení sankce nebylo možno podle § 22 odst. 12 tohoto zákona upustit.

[23.] Magistrát uložil pokutu při samé spodní hranici zákonné sazby. I z toho je vidět, že přihlédl ke všem polehčujícím okolnostem, k nimž přihlédnout mohl, tedy zejména k hraniční hodnotě naměřené rychlosti. Co se týče nezohlednění sociálních a osobních poměrů, i stěžovatelka sama v kasační stížnosti přiznává, že je magistrát nezohlednil „z logických důvodů“. Je si tedy patrně vědoma, že je magistrát nezohlednil především proto, že se 8. 11. 2010 opět nedostavila k projednání přestupku.

IV. Závěr

[24.] Lze tak uzavřít, že formální pochybení žalovaného spočívající v absenci podpisu na stejnopisu rozhodnutí doručeném stěžovatelce nemohlo zpochybnit pravomocnost tohoto rozhodnutí, že magistrát mohl – a v zájmu dodržení lhůty pro projednání přestupku dokonce měl – projednat přestupek v nepřítomnosti stěžovatelky za situace, kdy se bezodkladně neomluvila ze závažných důvodů, a že záznam ze silničního laserového rychloměru byl dostatečným důkazem k prokázání toho, že jela v obci rychlostí minimálně 90 km/h. Kasační stížnost je tedy nedůvodná a musela být zamítnuta. Nejvyšší správní soud přitom přikročil k rozhodnutí o kasační stížnosti bezodkladně po obdržení kasační stížnosti a nezbytných procesních úkonech, takže již nebylo namístě, aby samostatně rozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

[25.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26.] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu